

Döden har skördat ännu en av vår krets, Thanatos har sänkt nattens slocknade fackla vid Sigrid Hermelins bår. Den 27 januari kallades hon hädan, stort blev tomrummet, djup blev sorgen, ljust är hennes minne.

Sigrid Carolina Elisabet Hermelin föddes den 13de april 1866 i Barnarps församling som dotter till dåvarande kyrkoherden och regementspastorn sedermera kontraktsprosten i Västervik, fil.- och teol. dr. Magnus Nennes och hans maka, Johanna Carolina Sellman. Ljusa förflöto hennes barndoms- och ungdomsår i det varmt ombonade, gästfria och intellektuellt präglade hemmet. Förhoppningsfullt bjöd hon livet sin öppna famn. Sigrid Nennes genomgick hemstadens högre flickskola och røjde tidigt en vaken intelligens, konstnärliga anlag och en utmärkt stilistisk begåvning. Tidigt visade hon också den varma kärlek till naturen, främst till markens spirande blomster, som var ett så utmärkande drag i hennes karaktär.

1891 ingick hon äktenskap med Johan Wilhelm Alfred Hermelin, som just lämnat navigationsskolan i Västervik, där de båda ungas vägar första gången möttes. Sigrid Hermelin blev ett mönster för en sann maka och mor och gick helt upp i omvårdnaden om sitt hem, sin man, sina två barn. Hon var en hjärtegod kvinna, som med en kristens uppooffrande oegennyttia vandrade den väg, som hon fick sig förelagd att vandra - den saknade ej törnen - och hon mötte livets skuggor och dagrar med samma ljusa tro, samma varma tillförsikt.

At vaere, ikke at synes var Sigrid Hermelins valspråk. Hon stod främmande för de gånna orden, de tomma gesterna. Därför hedrar man hennes ljusa, vackra minne värdigast genom att här endast erinra om hennes föredömliga liv, mänskligt att döma alltför kort. En länk har brustit i släktens kedja, Sigrid Hermelin finns ej mer. Men hon lämnade oss ej likt "den som går och se'n skall glömmas". Hennes minne lever. Lätt vile jorden på hennes stoft, medan sommarens ljumma vindar bära hälsning från blommornas tysta rike, där hon så gärna dvaldes!